

Sambafotball

Del II

Skuespill av Sverre Aasen

Medvirkende:

Vennegjeng i Brasil:

Liza

Sergio

Mario (død)

Paulo (skyteglad politimann)

Valdo (innehaver av sportsbutikk)

Fabio (politimann og fotballtrener)

Wilma (Favbios kone)

En skomaker

Doktor Kvakk

1.dame (en pasient)

1.mann (en pasient)

Eliete (en pasient)

Vennegjeng i Norge:

Finn

Espen

Eva

Sjur

Fotballtreneren Andreas

Hypno (en hypnotisør)

Scene 1: Fabio lever

(Stykket starter med replikker og lyder fra sluttscenen i «Sambafotball» 1 bak kulissene. Etter flukten fra Paulo og Valdo stopper Sergio og Liza bak et gatehjørne. De hiver etter pusten både av redsel og anstrengelse. Det tar en stund

før noen av dem er i stand til å snakke, men omsider får Liza fram noen ord.)

Liza: Kan du _ _ _ kan du se Mario ?

Sergio: (Det er ikke vanskelig å se at Sergio er redd, men likevel kikker han seg tilbake rundt gatehjørnet.)
Nei, men det er så mørkt at _ _ _ , og purken skjøt jo _ _ _ ?

Liza: Tror du virkelig at _ _ _ at de skjøt for å treffe ? Kanskje skjøt de bare for å skremme _ _ _ ?
(Liza klamrer seg til et ørlite håp og venter at Sergio skal nikke som tegn på at han tror det samme. Det gjør han ikke. Da hun ikke får noe svar, rister hun ham i skuldrene og gjentar spørsmålet.)
- Tror du _ _ _ tror du at de skjøt ham på virkelig _ _ _ tror du ?
(Nå rister hun desperat i Sergio.)

Sergio: (Grepet i skuldrene og ristingen gjør tydeligvis vondt, men han er nødt å beholde roen. Han prøver først å snakke lavt til Liza.)
Liza, Liza, hold opp ! Det gjør vondt, og om noen følger etter oss kan de høre deg. Hold opp sier jeg !

(Men Liza fortsetter bare å riste i ham og rope. Helt til Sergio slår henne i ansiktet med flat hånd. Da først slutter hun opp, men stirrer på ham med store øyne. Så trekker hun pusten dypt og hører på ham.)
- Jeg vet ikke, Liza, jeg vet ikke, men både Fabio og den nifse purken hadde våpen. Han ropte at Fabio skulle trekke pistolen før han løp etter Mario.

Liza: Ja, ja, jeg hørte det, og Mario skrek da det smalt. Men tenk om han bare skrek fordi han ble redd? Og Fabio, hva gjorde Fabio der ? Hvorfor holdt han deg ?

Sergio: (Rister oppgitt på hodet før han igjen kikker rundt hjørnet.)
Je—g vet ikke, men han er jo politi. Kanskje han var på jobb, på jakt etter butikktøver? Sånne som oss _ _ _ ?

Liza: Åh, nei ! Da vet han at vi stjeler. Vi kan aldri mer vise oss på fotballtreningen igjen.

Sergio: Men han slapp jo meg og gikk løs på den andre purken da han kom tilbake. Jeg så at de slo da jeg stakk. Det gjorde vel du og _ _ _ ?
(I det samme hører de et nytt skudd. Lyden kommer fra Valdos butikk.)

Liza: Hørte du ? Et nytt skudd !

Sergio: Ja, hvem skjøt de på nå ? Kan Mario ha lurt dem ?

Liza: Da kommer han sikkert springende hvert øyeblikk !

Sergio: (Enda en gang kikker han rundt hjørnet i håp om å få øye på kameraten. Men det er like tomt i den mørke bakgaten.)
Jeg kan ikke se noen, men han kan ha tatt en annen vei .

- Liza: Da må vi stikke, Sergio. Jeg tør ikke vente lenger. De kommer kanskje etter oss. Jeg er redd, Sergio ! Skynd deg !
(Hun drar ham etter T- skjorten.)
- Sergio: (Men Sergio har andre tanker, selv om han også er redd.)
Nei, Liza, vi må heller gå tilbake. Det var kanskje Fabio som skjøt nå. Du hørte jo så rasende han var på Valdo og den andre purken.
- Liza: (Nøler) - Men, tenk om _ _ _ tenk om Fabio er skutt _ _ _ ?
Da skyter de oss også.
- Sergio: Ta deg sammen, Liza. Vi er feige om vi stikker fra bestevennen vår. Tenk om Mario trenger hjelp ?
- Liza: (Lukker øynene og trekker pusten dypt.)
Ok, Sergio, jeg blir med, men vi må være forsiktige.
- Sergio: Bra, Liza ! Jeg visste du turde. Kom, så tar vi en annen vei enn den vi kom.
(De kryler seg sammen, løper tilbake og kommer akkurat tidsnok til å se Valdo og Paulo slepe Fabio bak der Mario ligger. Fort dukker de seg bak hushjørnet. Der hører de alt skurkene sier.)
- Paulo: (Puster og peser.)
Vi lar dem ligge her foreløpig. Ingen våger seg gjennom disse mørke bakgatene så seint. I alle fall ikke folk med rent mel i posene.
- Valdo: Skal vi ikke holde vakt mener du ?
- Paulo: Det er neppe nødvendig, men bare bli hvis du vil. Jeg må ringe etter en varebil vi bruker til slikt. Når den kommer kjører vi likene til en boss plass utenfor byen. Der graver vi dem ned med bosset. Ingen kommer til å finne dem under tonnevis med søppel.
- Valdo: Greit. Jeg har telefon i butikken, men skynd deg, jeg liker ikke dette.
- Paulo: Pyse! Hva er det du er redd for ? Husk at du samarbeider med politiet.
(Paulo klapper seg på politiskiltett, ler den nifse latteren sin og går.)
Jeg er tilbake om fem minutter. Pass nå på at du ikke pisser i buksene !
(Han ler rått igjen.)

(Mens Paulo går for å ringe, setter Valdo seg på en trapp med ryggen mot Sergio og Liza. Han snakker nervøst med seg selv.)
- Valdo: Pisser på meg ! Han er ikke lite frekk den fyren. Hvem gidd bry seg om det forsvinner noen pappeskeunger ? Det er bare tyvepakk alt sammen. Men å skyte en purk _ _ _ ?
(Han rister på hodet.)
Det kan det bli verre å forklare om det blir oppdaget. Håper

han får tak i den varebilen i en viss fart. Nervene mine tåler ikke stort mer av dette.
(Valdo blir sittende og tvinne nervøst og fort på tommeltottene. I mens lurere Sergio og Liza på hva de skal gjøre.)

- Liza: Ser du, Sergio ? De har skutt begge to. Både Fabio og Mario er døde. Kom ! Kom, vi må stikke før de oppdager oss.
- Sergio: Ta det rolig, Liza .Valdo er ikke farlig, det er den andre purken som har pistol.
- Liza: Jeg vet det, men han kan være tilbake hvert øyeblikk. Han skulle bare ta en telefon.
- Sergio: Vi kan ikke bare stikke når vi først har våget oss så langt, Liza. Jeg må vite sikkert om begge er døde. Du hørte hva han sa. De skal droppe dem på bossplassen utenfor byen. Tenk ___ tenk så forferdelig hvis en, eller kanskje begge to er i live, ___ tenk !
- Liza: Ja, men Valdo ___ ?
- Sergio: Han har ryggen mot oss. (Sergio ser seg fort rundt. Rett bak dem ligger et kort rør.)
Ta det røret til meg, Liza !
- Liza: Du er gal ! Han ser seg rundt hele tiden. Han får øye på deg før du er halvveis ___ !
- Sergio: Liza, ta det røret ! Skynd deg !

(I det samme rører Fabio på seg og stønner svakt. Både Sergio og Liza ser bevegelsen og hører stønningen, men det gjør Valdo også. Han skvetter opp fra trappen.)
- Valdo: Hva ? Hvem var det som stønnet ?
- Sergio: Så du det, Liza ? Fabio bevegde seg. Nå må vi gjøre noe !
- Liza: Men Valdo så det og. Se ! Han sparker i Fabio !
- Valdo: (Fabio er i live og stønner da Valdo sparker til ham.)
Fordømt ! Han lever jo ! Hvordan i all verden ? Jeg så jo at Paulo skjøt ham midt i hjertet.
(Valdo bøyer seg over Fabio og bretter politijakken til side. Da oppdager han vesten.)
Pokker og ! Han har skuddsikker vest på seg og er bare svimeslått. Hva gjør jeg nå ?
- Sergio: Ingenting din skurk ! Her har du !
(Sergio styrter fram med røret i hånden, og før Valdo får reist seg, slår Sergio ham i hodet. Valdo synker sammen med et stønn og blir liggende.)
Kom, Liza ! Hjelp meg å få Fabio våken. Rist i ham mens jeg ser på Mario. Vi må være raske, Paulo kan dukke opp hvert sekund.
- Liza: (Rister i Fabio og dasker ham med flat hånd i ansiktet.)

Våkne, Fabio ! Våkn opp ! Vi må vekk fort ! Kom igjen !
Opp med deg !
(Og det virker. Fabio slår opp øynene, stønner igjen, men oppfatter hva Liza sier.)

Fabio: Er det_ _ _er det virkelig deg, Liza ?

Liza: Ja, Fabio, men vi må stikke før Valdo våkner og den andre purken kommer tilbake.
(Hun hjelper ham opp på kne.)

Fabio: Paulo ! Han heter Paulo, Liza. Han lurte meg med. Jeg visste ikke _ _ _

Liza: Ikke bry deg med å forklare nå, Fabio. Klarer du å reise deg opp ?

Fabio: (Prøver, men griper seg til brystet. Han har store smerter.)
Vesten stoppet kulen fra Paulos våpen, men _ _ men noe er brukket. Det stikker som kniver i lungene mine, åååhh !
(Han klarer likevel å komme seg med Lizas hjelp.
Samtidig reiser Sergio seg fra Mario. I noen sekunder blir han bare stående og riste på hodet.
De to andre står stille og venter, men før noen av dem får sagt noe, bryter en lav plystring stillheten. En eller annen kommer med retning mot dem.)

Liza: Hør ! Det kommer noen. Nå må vi stikke Det kan være Paulo.

Fabio: (Famler febrilsk etter tjenestepistolen.)
Pokker ! De har tatt pistolen min. Da må vi bort herfra. Paulo skyter for å drepe om han finner oss. Stikk dere, så bærer jeg Mario.
(Han bøyer seg over Mario, men smertene stopper ham.)
Åååhh !

Liza: Du kan ikke bære Mario med brukne ribbein. Sergio og jeg kan ta ham mellom oss, sant Sergio ?

Sergio: (Rister på hodet.)
Det er ikke vits i !

Liza: Hva mener du ?

Sergio: Ser du ikke det selv ? Mario er død. Han hadde ikke skuddsikker vest, bare en T- skjorte.

Liza: (Bøyer seg ned og stryker ham over hodet.)
Stakkars Mario. Alt du ønsket deg var et par gamle fotballsko.

Sergio: Et par magiske sko som skulle gjøre ham både rik og til verdens beste fotballspiller. Akkurat som Pele.

(Med ett blir plystringen sterkere. Hvis det er Paulo er han rett rundt hjørnet.)

Fabio: Fort ! Ta politijakken min og legg den over Valdo. Det er så

mørkt at Paulo kan tro det er jeg som ligger der. Det gir oss tid til å komme oss unna !
(Sergio gjør som Fabio sier og øyeblikket etterpå har de tre forsvunnet inn i en mørk bakgate.)

Paulo: (Det tar ikke mange sekundene før Paulo dukker opp. Han plystrer fortsatt og virker fornøyd med jobben han har gjort, men kikker forgjeves etter Valdo.)
- Hvor pokker har den feige butikkfyren gjort av seg ?
(Leter litt til.)
Valdo ! Valdo ! Kom fram din lettskremte gjøk. Varebilen er her hvert øyeblikk.
(Men ingen svarer, og Paulo blir så irritert at han sparker i det han tror er Fabio. Da stønner Valdo.)

Valdo: Åååhh ! Auuu !

Paulo: Jøss ! Lever den grønnskollingen av en purk ennå ?
Gjør du ?
(Han sparker igjen og trekker pistolen. Valdo stønner høyt.)

Valdo: Ååååhhh ! Åååhhh !

Paulo: Jaggu gjør han det. Men det skal vi fikse i en fart.
(Han spenner hanen på pistolen, bøyer seg ned og setter munningen mot Valdos panne. Da våkner Valdo til liv.)

Valdo: Stopp ! Det er meg, Valdo ! Stopp !

Paulo: (Reiser seg fort opp.)
Hva ? Hva i heiteste _ _ _ ? Hva har hendt ? Hvor er Fabio din dust ?

Valdo: (Stønner og tar seg til hodet i det han kravler seg opp på kne.)
Fabio hadde skuddsikker vest. Han var bare bevisstløs. Mer vet jeg ikke. Noe traff meg i hodet _ _ _ ?
(Han kjenner på kulen og ser at det ligger et jernrør ved siden av seg.)
Sikkert dette røret.

Paulo: Hvem var det ? Så du ingen ?

Valdo: Nei, jeg sto bøyd over Fabio. Jeg tenkte på å kvele ham.

Paulo: Nå er vi ille ute, Valdo. Vi må finne dem. Fabio kan bli farlig for oss. De to andre pappeskeungene også. De har nok tatt sjansen på å komme tilbake for å se hvordan det gikk med kameraten. Han er i alle fall steindød.
(Han sparker i Mario. Så hører de en bil komme. Det er varebilen Paulo har ringt etter.)
Ok, en ting om gangen. Først må vi kvitte oss med han der. Kom igjen og ta i din udugelige skurk !
(De drar Mario bak der bilen venter.)
Jeg blir med ut på bossplassen. Du får se til å stenge butikken for i kveld. Jeg tar kontakt med deg når jeg har

sporet opp Fabio.

Valdo: Nei, det gjør du ikke ! Jeg vil ikke høre et ord mer fra deg i hele mitt liv ! Hører du ? Aldri

Paulo: Tenkte jeg det ikke. Du er en ekte reddhare, pysete og feig ! Men bare så du vet det så sitter du like dypt i det som jeg. Bli jeg tatt slipper ikke du heller unna. Forstått ? Så, stikk nå før jeg ombestemmer meg og sender deg som boss med varebilen !
(Han ler rått.)

(Valdo stikker uten å si noe mer, men Paulo blir stående gjen og klø seg i hodet. Hva har han tenkt å gjøre ? Så tar han en beslutning.)

Paulo: Fabio må helt sikkert før eller senere hjem til sin kone, Wilma. Jeg får passe ham opp der, men denne gangen skal jeg ikke ta ham med en kule. Neida, en skjønn, liten giftslange skal få jobben.
(Igjen ler han sin brutale latter. Så kjører han med varebilen.)

Scene 2: Hjemme hos Fabio

(Wilma går og pusler og steller i huset. Hun er godt fornøyd med at Fabio tok

ekstrajobben. Nå kan de få råd til å kjøpe den nye kjolen som Wilma fant i et moteblad og som hun har dagdrømt om siden. Glad svinser hun rundt i stuen, nynner og småsynger på en brasiliansk vise.)

Wilma: Det var jammen godt jeg fikk Fabio avgårde på en ekstrajobb. Hvis ikke hadde vi aldri fått råd til den superlekre kjolen. 500 centavos koster den, men det tjener Fabio lett inn på kveldstid. Det sa i alle fall den kjekke arbeidskameraten Paulo.
Å, for en lekker farge på en kjole ! Papegøyeblå med rosa kniplinger over puppene og med bare skuldre. Fabio kommer til å bli helt vill når han ser meg i den på karnevalet i Rio.
Ballets dronning - Wilma ! Ta - ta !

(Hun svinger rundt på gulvet med motebladet som dansepartner og tramper hælene rytmisk i gulvet etter heftig latin-amerikansk musikk.)

Dette skal bli noe annet enn å stå i en stinkende fiskebutikk og dra ut innvollene på breiflabb og steinbitt.

(Etter dansen setter hun seg og leser videre i bladet, men nå begynner hun å kikke på klokken.)

Snart ni. Da er det rett før butikken stenger. Nå er han nok god og trett den skjønne sussebassen min. Jeg får ta en razzia i kjøleskapet og lage noe godt til han kommer. Livretten hans er «Chili con carne», og den fortjener han i dag.

(Så disker hun opp med det beste hun finner mens hun synger på Snehvis kjærlighetssang, «Some day my prince will come».)

- Så, nå er det ferdig til å settes i ovnen. God, varm mat smaker ham nok etter en lang dag, og etterpå _ _ _ en ekte havaneser !

(Wilma finner fram en cigar. Så ser hun på klokken igjen.)

- Bevare meg vel ! Jeg glemmer visst helt tiden. Nå er han her hvert øyeblikk ! Jeg må dekke bordet og tenne lys.

(Hun finner fram duk og tallerken, kniv, gaffel og glass samtidig som hun synger en bord-dekke-vise. Når alt er klart, setter hun seg til å lese igjen, men nå ser hun oftere og oftere på klokken. Til slutt mister hun humøret og blir den sure Wilma.)

Dette begynner jeg å bli passe lei av. For seint hjem til middag, for seint hjem til kvelds. Det ender vel opp med at han ikke kommer hjem i det hele tatt den slabbedasken ! Nå er jeg sur, nå ! Det eneste som kan redde den godeste Fabio fra å få livretten midt i trynet når han viser seg i døren, er en skattkiste full av gull, sølv og edelsteiner. Ikke en million centavos kan unnskyldte ham nå. Han har vel truffet på de der hersens fotballungene, Liza,

Sergio og Mario. Det mangler bare at han kommer trekkendes med hele fotballaget for å mate dem.

(Hun har ikke før sagt det, så ringer det på døren.)

Javel, så har han glemt nøklene også. Men han kan bare vente. Jeg gidder ikke åpne før han roper på meg og ber på sine kjær !

(Det ringer igjen, men Wilma sturer.)

Tror du det holder å ringe to ganger, din seindrøler ?
Å, nei, du !

(Så hører hun plutselig en tynn stemme, Lizas.)

Liza: Miss Wilma ! Miss Wilma !
(Samtidig som hun roper, ringer og banker hun på døren.)
Vær så snill å lukke opp ! Fabio venter nede på gaten.

Wilma: Hva ? Så han tør ikke komme opp ? Det forstår jeg godt.
Han har vel verdens dårligste samvittighet.

Liza: Miss Wilma, miss Wilma, vær så snill ! Fabio er skadet !
Paulo skjøt ham ! Og Mario, Mario er død !

Wilma: (Hopper opp fra stolen. Hun kan ikke fatte det hun hører, men samtidig har hun vansker med å forstå at en liten jente kan spøke med noe så alvorlig.)
Hva __ hva er det du sier ?
(Hun løper til døren og kan knapt få den fort nok opp. Utenfor står Liza med store, redde øyne. Men Wilma får ikke fram et ord.)

Liza: Å, jeg trodde nesten ikke du var hjemme. Fabio og Sergio venter. Fabio sier du må skynde deg. Paulo kan være her når som helst for å se etter ham.
(Liza drar i klærne til Wilma.)

Wilma: Men __ __men jeg skjønner ikke ? Hva er det som har hendt __ __ hva i all verden er det som er galt ?

Liza: Vær så snill å komme ! Fabio sier vi må finne et sted å gjemme oss før Paulo dukker opp igjen.

(Liza tar Wilma i hånden og drar henne med seg. Ute hos Fabio og Sergio skjønner hun fort at det er alvor. Fabio har store smerter.)

Wilma : Fabio, si at du tuller. Jeg tilgir deg alt bare du er frisk ! Jeg har livretten din i ovnen.
(Hun tar ham i armen og vil dra ham med seg med en gang, men Fabio stritter i mot og ynker seg av smertene.)

Fabio : Vi kan ikke bli lenge her, Wilma! Paulo er en morder !
Vi må pakke det mest nødvendige og komme oss vekk så fort som mulig.

- Sergio : Det er sant, miss Wilma. Paulo drepte Mario og Fabio ville ville vært død om det ikke var for den skuddsikre vesten.
- Liza : Og nå vet Paulo at at Fabio lever og kan anmelde ham.
- Wilma : Ja, men det er jo akkurat det vi må gjøre med en gang. Vi kan ringe til politistasjonen og be dem arrestere Paulo.
- Fabio : Det er akkurat det vi ikke kan, Wilma ! Det er flere i politiet som er med på dette, men jeg vet ikke hvem. Jeg hadde hørt rykter om at Paulo var skytegal, men jeg trodde ikke det var slik de mente. Det går andre rykter og. Selveste politisjefen skal være en skurk.
(Fabio kroker seg sammen igjen og stønner.)
- Wilma : (Lukker øynene og trekker pusten dypt.)
Ok ! Jeg må bare samle meg litt. Dette går over all min forstand.
(Trekker pusten dypt en gang til.)
La meg pakke et par bagger i en fart. Men dere må få i dere noe mat og drikke, ellers kommer vi ikke langt før dere ikke orker mer. Kom nå !
(De går inn i leiligheten, og mens Wilma pakker, hiver de andre i seg livretten til Fabio. Da ringer det plutselig på.)
(Alle fire stivner til og blir stående bom stille, til det ringer igjen.)
- Fabio : (Hvisker)
Hvem kan det være? Klokken er snart elleve?
Venter du noen , Wilma ?
- Wilma : (Rister på hodet.)
Neeii ?
Så ser hun til å komme på noe.)
Men det kan være skomakeren. Det er karneval på lørdag og jeg har levert inn danseskoene mine.
- Fabio : Men! Det kan og være Paulo. Vi tar ikke sjansen på å lukke opp for noen. Hvis det er skomakeren, setter han sikkert skoene på trappen og går. Hvis det er Paulo, prøver han kanskje å dirke opp døren. Da skal han i alle fall få smake sin egen medisin.
(Fabio har funnet fram reservepistolen sin.)
- En stemme : Miss Wilma ! Miss Wilma ! Jeg setter skoene dine på trappen. Du behøver ikke stå opp om du har lagt deg ! (Alle sukker lettet og puster ut.)
- Wilma : Gudskjelov ! Det var skomakeren, den snilleste mannen i gaten. Han hadde det helt sikkert så travelt rett før karnevalet at han ikke kunne vente. Men skoeken kan vi ta når vi går.
(Hun pakker ferdig mens de andre hiver i seg maten.)

(Men en annen har også hørt skomakeren. Han og har en eske med seg. Det er Paulo.)
- Paulo : He, he ! Det kunne ikke passet bedre. Jeg har hørt at verdens beste sko er laget av slangeskinn, så dette blir jo helt perfekt, he, he, he !
(Han skynder seg fram og bytter om eskene.)

Dette blir nok en gledelig overraskelse - for meg !
(Så ler han igjen den nifse latteren før han stikker.)

(Men forviklingene tar ikke slutt, for ikke før er Paulo borte så dukker skomakeren opp igjen.)

Skomak.: Å, det var godt at miss Wilma ikke hadde hentet skoene.
Jeg tror jeg har levert henne feil eske.

(Han setter en annen eske fra seg, løfter opp esken fra Paulo og tar av lokket. Det blir skjebnesvangert for det er ikke sko i esken, men fullt av små, grønne slanger. Før han klarer å kaste esken fra seg, spretter de ut av den og hugger ham i den bare halsen og på de nakne armene. Med et forferdelig skrik ramler han om og blir liggende å sparke i krampe før han dør. får det til å gå kaldt nedover ryggen på Fabio og de andre tre som akkurat er på vei til å komme seg avsted.)

Wima : Hva er det nå som skjer ? Det skriket kom rett utenfra her.

Sergio : (Står nærmest døren og kikker ut.)
Det ligger en mann på gaten ved siden av noen esker.
Og _ _ og det kryper små grønne slanger rundt ham !

Wilma : (Ser over Sergio.)
Det er skomakeren !

Fabio : Grønne slanger ? Grønne slanger ? Da har Paulo vært her.
Han fortalte meg om slangene sine da vi ventet utenfor butikken til Valdo.
(Ser rundt seg med reservepistolen klar.)
Stakkars mann, det er ingenting vi kan gjøre for ham, og de slangene var ment for oss. Ett bitt er dødelig. Skomakeren må være bitt av alle krypene. Men nå må vi vekk ! Paulo kommer nok tilbake for å sjekke om slangene har tatt knekken på oss
(Han får igjen smerter i brystet og jamrer seg.)

Wilma : Ja, kom ! Vi må skynde oss. Jeg vet om en kvakksalver like god som den beste lege. Han kan hjelpe oss samtidig som han er til å stole på. Fra ham kan vi seinere komme oss til et hjem for gatebarn jeg vet om, Lar de Padihla.

Scene 3: Doktor «Kvakk»

(Legen de skal til er egentlig ikke ordentlig doktor, men det vi kaller en kvakksalver. Han har ikke gått på en legeskole sånn som riktige leger må, men han har lest og funnet ut av det meste på egen hånd. Og det er ikke det minste for ham å få pasienter. I Brasil er det altfor mange syke og altfor få leger. Dessuten er det altfor dyrt å gå til legen. Dermed blir de fattige nødt til å bruke billige og ikke alltid helt vel bevarte kvakksalvere. Da Fabio, Wilma, Sergio og Liza kommer fram, er det køforan «doktoren», men «Kvakk» som han kalles, roper dem vennlig inn.

Kvakk : Å, er det du Wilma ? Kom bare inn. Det er fullt her □i dag, men det går fort unna. Bare sitt ned og vent.
(Så fortsetter han med pasientene sine.)

Kvakk : Nå skjønne dame, hvor feiler du mest ?

1. dame : Jeg har så skrekkelig vondt i hodet hver eneste dag, senor Kvakk. Hele natten og forresten. Hva tror du det kan være ?

Kvakk : Jasså, vondt i hodet ?
(Han går rundt henne og kjenner på hodet hennes, trykker her, klør litt der. Så stopper han opp ved det ene øret hennes og kjenner ekstra godt etter før han tar fram en lommelykt og lyser inn i øret.)
Er du gift, skjønne dame ?

1.dame: Eh, ja ? Hvordan da ?

Kvakk : Er du gift med en golfspiller ?

1.dame: Eh, ja _ _ _ faktisk. Men _ _ _ hvorfor spør du om det ?

Kvakk: -Har den skjønne damen vært med sin golfspillende mann på golfbanen i det siste ?

1.dame: Ja, sist søndag _ _ _ faktisk.

Kvakk: Fikk du en golfball i hodet ?

1.dame: Eh, ja, jeg gjorde visst det .

Kvakk : Savner din mann en golfball ?

1.dame: Ja, det gjør han. Han savner ganske mange.

Kvakk : Et lite øyeblikk frue.
(Han vrir hodet hennes over til siden, dunker i øret som vender opp, og vips har han en golfball i den andre hånden.)
Se så, her har du den.

1.dame: Å, gid så flott ! Nå blir mannen min glad. Det var den siste ballen han hadde.

Kvakk : Og hodepinen ?

1.dame: Nei, den er helt borte. Tusen, tusen takk senior Kvakk !

Kvakk : Ingen årsak, min skjønne. Det blir 50 centavos å betale. Neste !

(Den neste er en mann med en stor ryggsekk.)

1.mann: God dag, senior Kvakk. Jeg kommer bare for å få mer av de pillene jeg fikk sist.

Kvakk : Jasså, hjelp de virkelig ?

1.mann: Javisst, se !
(Han snur rompen til Kvakk.)

Kvakk: Jeg ser rompa di, ja. Men jeg kan ikke huske hva som var galt med den.

1.mann: Gjør du ikke ?

Kvakk : Nei, min gode mann, det er så mange innom her skjønner du. Fortell meg hva det var.

1.mann: Jeg hadde hull i buksebaken.

Kvakk: Jasså, du, hull i buksebaken ? Ja, hadde jeg medisin mot det da ? Nål og tråd, kanskje ?

1.mann: Nei, jeg fikk tabletter. Det var rompa mi som var så lang at den hang og slang helt ned i bakken.

Kvakk: Å, nå husker jeg. Bare et øyeblikk.
(Han går inn i bakrommet og henter en bøtte, full av digre tabletter i alle slags farger.)
Vær så god. Rompestrammere, en bøtte annen hver uke. 50 centavos, og lykke til. Neste !

(Nå er det bare en pasient til før Fabio. Det er en gammel dame.)

Kvakk: God dag, god dag miss Eliete. Nå, hvordan står det til med hjertet i dag ?

- Eliete : Ikke så bra, senor Kvakk, ikke så bra.
- Kvakk : Det var leit å høre, miss Eliete, men vi får se hva vi kan gjøre og høre.
(Han tar lytteapparatet og lytter på Elietes bryst.)
Det var merkelig. Jeg hører ingenting.
- Eliete: Hører du ingenting ?
- Kvakk: Nei, ingenting miss Eliete. Du er rett og slett steindød.
(Han lytter igjen, men nå flytter han stetoskopet rundt om, til og med ned på vesken hennes. Så ler han□ høyt.)
- Eliete: Det er stygt å le av de døde, senor Kvakk !
- Kvakk: Beklager, beklager miss Eliete.
(Han graver i vesken hennes og drar opp en mørkerød klump.)
Hvor ofte har jeg ikke sagt at du må ta bedre vare på det nye hjertet ditt. Tenk om noen skulle rappe vesken ?
- Eliete: Å, gubba noa ! Jeg begynner visst å bli både gammel og glemsk. Eh, hvor mye blir det å betale ?
- Kvakk: Ingenting i dag, miss Eliete, men pass nå på å få hjertet på plass før du går.
(Hun putter det innenfor blusen.)
Sånn ja, vel hjem, vel hjem miss Eliete. Neste !

(Neste er Fabio.)
- Wilma: Fabio er skutt, senor Kvakk, midt i brystet.
- Fabio: Men heldigvis hadde jeg skuddsikker vest. Likevel gjør det forferdelig vondt her.
(Fabio peker på brystbeinet og Kvakk kjenner over med fingrene.)
- Kvakk: Jasså, så du er skutt, du ? Ja, jeg kan kjenne et brudd her.
(Mens han mumler og grumler og undersøker videre, kommer en ny «pasient» inn. Han har maske på, men siden det er karneval neste dag og siden det er hos kvakksalver Kvakk, blir ingen særlig overrasket. Men Liza hvisker til Sergio.)
- Liza: Se, en mann med maske. Hva feiler det ham tro?
- Sergio: Han får den sikkert ikke av. Han har nok brukt for mye lim i pannen.
- Wilma: Er Fabio alvorlig skadet, senor Kvakk ?
- Kvakk: Nei, heldigvis ikke, men han trenger en god støttebandasje.
(Han tuller bandasje rundt brystet.)
Så, den får du ha på deg noen år.

Fabio: Noen år ? Du tuller vel.

Kvakk: Akkurat, helt korrekt ! Et liv uten tull er ikke mer verd enn null, pleier jeg å si. Men nå - fra spøk til revolver. Hvem var det som skjøt sa du ?

Fabio: Du tror meg ikke om jeg sier det !

Kvakk: Jasså, en annen politimann ?

Wilma: I all verden ! Hvordan visste du at det var Paulo ?

Kvakk: Het han Paulo den skurken ?

Fabio: Ja, men hvordan _ _ _ ?
(De stirrer med store øyne på denne merkelige figuren.)

Kvakk: Fordi det snart er daglidags at politiet skyter uskyldige i dette landet, både barn og voksne. Og de som slipper levende fra det kommer til meg med skuddsårene sine. Vanlige leger er altfor dyre.
(Så er han omsider ferdig med bandasjene.)
Det får holde, og nå må dere få opp farten og komme dere avsted til Lar de Padihla.

Wilma: Hva, visste du det og ?

Kvakk: Selvfølgelig ! Det er et trygt sted. Politiskurkene tør ikke gjøre dere noe der. Dessuten kan de sikkert ta seg av disse to pappeskeungene der. Men kom dere nå avsted. Den skytegele purken kan være rett i nærheten for alt vi vet.
(Han skysser dem ut døren, mens de takker for hjelpen.)

Wima: : Takk for hjelpen, senor Kvakk. Hvor mye skylder vi ?

Kvakk: Kvinnemenneske ! Husj, husj ! Avgårde nå ! Neste !

(Men den neste reiser seg bare og ler nifst og lavt bak masken.)

Kvakk: Nå, maskefjes ? Er du tunghørt ? Det er din tur.
(Kvakk peker på stolen pasienten skal sette seg i, men må riste oppgitt på hodet og trekke på skuldrene, for ikke før er Fabio og de andre tre ute av døren, så lusker han med masken seg etter.)
Jaja, han hadde kanskje gått feil. Enten det eller så ble han frisk som en fisk av medisinelukten.
Neste ! (Han ser seg rundt.)
Heisann, det var visst ikke fler. Da er det min tur. Jeg tar en pille i det stille. Hei hvor det går !
(Han hiver en stor, rund pille i munnen.)
Nam, nam.

(Men rett utenfor dr. Kvakks legekantor, tar «maskefjes» masken av. Det er Paulo.)

Paulo: He, he ! Jasså, de skal til Lar de Padihla. Ja ja, det er lenge siden jeg hadde meg en tur på landet. Jeg får vel benytte meg av anledningen og ta en tur jeg og.
(Så snur han seg og lusker bort mens han synger : «Gøy på landet, gøy på landet, sånt no hakke vi i by`n, nei _ _»)

(Lar Padilha: Noen uker senere går 3 personer av bussen utenfor barnehjemmet Lar de Padihla. Det er Fabio, Sergio og Liza. Wilma har reist hjem til familien sin og skal bo hos dem til faren er over, eller til Fabio har funnet ut hvordan de skal få Paulo anmeldt og arrestert. På Lar de Padihla blir de vel tatt imot av bestyreren barna og de andre lederne, men gleden blir kortvarig. Noen av barna på hjemmet forteller om en mystisk fyr som går rundt i landsbyen og spør om det er kommet nye pappeskeunger og en voksen mann til Lar. Han sa hva det het også ; Sergio, Liza og Fabio. Hva han selv het ville han ikke si, men Fabio er ikke i tvil om hvem det er : Paulo. På et eller annet vis har politiskurken fått vite at de har reist til Lar de Padihla. Så har han enten kjørt etter dem i sin egen bil eller leid et småfly og kommet dem i forkjøpet. Og det siste kan godt være tilfelle, for et lite fly landet ikke langt fra Lar dagen før Fabio, Sergio og Liza kom. Alle på hjemmet hadde lagt merke til det, for det var lenge mellom hver gang de så fly over Lar de Padihla. Da blir gode råd dyre, men heldigvis vet bestyreren på Lar hva de bør gjøre. To gutter og to jenter fra Lar de Padihla skal om ikke lenge reise til Norge og besøke Gausel skole i Stavanger. I en fart blir det bestemt at Sergio og Liza kan reise sammen med dem og at Fabio blir med en ekstra voksenleder. I Norge kan de fortelle hva som har hendt og at de fremdeles er forfulgt av Paulo. Så kan politiet i Stavanger arrestere morderen om han skulle opp der og.)

Scene 4: Et klapp på skulderen

(Fabio, Sergio og Liza drar dermed den lange veien til Norge og Stavanger sammen med de andre fra Lar. Der treffer de mange, mange som de kan fortelle historien til, og spesielt blir de gode venner med Finn, Espen, Eva, Sjur og fotballtreneren Andreas. De synes det høres utrolig at en politimann kan være barnemorder som en del av jobben, og det er ikke fritt for at de tviler litt på det de hører. Men de skal snart få merke at det er sant. Noen dager etterat de er blitt kjent, sykler de med klassen ut til Åsenhallene på Sola. Der er det et kjempestort arrangement med barn og unge fra alle verdensdeler. På UNG AGENDA 2001 opptre gjestene fra hele verden med sang, dans og skuespill sammen med hundrevis av norske barn og unge, og på utstillinger viser alle hva de jobber med på skolen. Det er litt av en fest egentlig, men dessverre er det ikke alle som har gode hensikter, spesielt ikke to voksne personer som reker rundt mellom alle de glade ungefjesene.

I en pause står Finn, Espen, Sjur, Eva og fotballtreneren Andreas og sparker en ball til hverandre mens de snakker om den utrolige historien som Sergio, Liza og Fabio fortalte for hele skolen nede i gymsalen dagen før. Selvfølgelig skal Finn tøffe seg og vise et fikst hælspark, men ballen havner et helt annet sted enn det som var meningen. Som vanlig prøver han å skylde på de andre, men det går ikke med treneren til stede. Dermed må han finne seg i å hente den selv.)

- Eva: Tror dere det er sant det Sergio og Liza fortalte i gymmen i går ? Det hørtes helt vilt !
- Espen: Det synes jeg og, men det var jo akkurat sånn i det stykket 6a spilte i mediateket i fjor.
- Finn : Jeg forsto ikke hvorfor de kalte stykket «Sambafotball». Det handlet mer om skyting med kuler enn skyting med ball !
- Sjur: Men det går vel ikke an å stå foran en hel skole og lyge om noe så alvorlig, gjør det vel ?
- Andreas: Nei, helt sikkert ikke. Det er nok dessverre sant selv om det er vanskelig å tro for oss i fredelige Norge.
- Eva: Tenk om politiskurken Paulo har fulgt etter dem helt til Stavanger ?
- Andreas: Hallo du, jeg tror du kan slappe av. Sergio, Liza og Fabio er trygge her. Jeg skulle forresten gjerne hatt både Sergio og Liza på laget. De er jo steingode begge to, og Fabio kunne gått rett inn på Viking.
- Eva: Ja, det tror jeg og, men er du helt sikker på at Paulo ikke er her i byen ? Han fant jo ut at de var i Lar de Padihla. Da kan det jo være at han vet at de er i Stavanger og ?
- Espen: Du med din fantasi. Sånne spennende ting hender ikke i dette kjedelige landet.
- Eva: Og du må tenke deg om før du snakker. Det er ikke spennende at barn blir drept, det er nifst og uhyggelig !
- Finn: Hør nå her, pysa ! Skurken Paulo gjør best i å holde seg langt unna, for det kan jeg bare si deg : Dukker han opp , blir det bank ! Først en sånn ! (Han viser ved å sette krokfot på Sjur.) Så et par sånne ! (Sjur får noen kjappe liksom-karateslag i nakken samtidig som Finn brøler på et språk som skal være liksom-japansk.)
- Sjur: Hei, ta det rolig ! Du har det med å overdrive. Akkurat som med det målet du skrøt av mot Hinna i fjor.
- Finn: Ha! Jeg trenger ikke skryte ! Bare se på dette fikse skuddet.
- (Finn tar ballen på hælen, men det blir mislykket, og de andre ler av ham.)
- Eva: Ganske stilig, Finn. Nå har du i alle fall fikset deg en tur etter ballen.
- Finn: Det er bare dere som ikke følger med. Espen kunne tatt ballen om han ikke var så treig.
- Espen: Typisk Finnemann !
- Sjur: Ja, kom igjen, etter ballen !

Finn: Å, hold snavla !

Andreas: Pass munnen, Finn ! Hent ballen og bli ferdig med det. Vi tar en runde med «Draco-heads» mens vi venter. Ok ?

(De andre plukker «Draco-heads» opp fra lommene mens Finn snøfter misfornøyd og går etter ballen. Den har imidlertid havnet i hendene på to voksne som Finn ikke kjenner. Den ene har runde briller med flere ringer i glassene, og det er han som snakker. Den andre ser ikke ut som en nordmann. Han er ganske mørk i huden og snakker ikke til Finn, men hvisker hele tiden i øret til han med brillene. Det er Paulo.)

Hypno: Ser du etter denne, min venn ?

Finn: Ja, det er ballen til klassen min. En tosk som heter Espen klarte ikke å ta i mot en fiks en på hælen.

Hypno: Neivel, nei. Men bare kom og hent den.
(Mens han sier det, svinger han ballen rytmisk fram og tilbake foran øynene på Finn.)
Jeg heter forresten Hypno. Min venn her heter _ _ _
(Han skal akkurat til å si Paulo, Men Paulo hysjer på ham.)
Ok, det kan jeg heller fortelle deg siden en gang. Nå, kommer du og henter ballen ?

Finn: (Begynner å glippe med øynene mens hodet hans følger ballens bevegelser.)
Men, _ _ men hvorfor beveger du slik på _ _ ballen ?

Hypno: - Fortell meg først hva du heter, så skal jeg forklare _ _ !

Finn: (Sperrer øynene opp og prøver fortvilet ikke å sovne mens hodet hele tiden fortsetter å følge ballen.)
Jeg _ _ heter _ _ _ Finn _

Hypno: Jasså, Finn, det var «Finnt», men nå kan du _ _ _
sssoooooovvvee _ _ _ ssssoovvee _ _ !

(Finns hake detter ned på brystet. Han er blitt hypnotisert.)

Paulo: Utmerket, herr Hypno. Nå må du bare få ham til å gjøre det vi har planlagt.

Hypno: Ingen problemer, herr Paulo ! Når Finnemann våkner, kommer han til å gjøre alt jeg har befalt ham.

Paulo: Flott! Men først må vi få på ham denne hansken.

Hypno: Du er jammen en utspekulert og fæl morder, Paulo. En hanske med dødelige giftbrodder.

Paulo: Takk, takk. Du er ikke så lite fæl du heller, Hypno.

Hypno: Jeg gjør alt for penger, penger betyr jo alt, vet du. Men hva slags gift er det du bruker på broddene ?

Paulo: Den heter curare, min venn. Den samme dødelige giften som indianere dypt inne i urskogene bruker på piles pissene når de jakter. Så her må vi være forsiktige. En liten dråpe i et lite rift på huden er nok til å drepe en voksen gorilla.
(Han tar hansken på Finn.)
Så, nå er han klar for dine befalinger. Et lite klapp på skulderen til Fabio, Sergio og Liza _ _ _ og de er finito !
He, he, he !

Hypno: Hør nå hva du skal gjøre, Finn ! Finn Sergio, Liza og Fabio, lur deg innpå dem bakfra, og så : bare gi dem et aldri så lite og vennskapelig klapp på skulderen. Har du forstått ?

Finn: (Nikker til svar.)

Hypno: Bra ! Sett i gang !

(Mens dette foregår, blir Finns venner utålmodige.)

Eva: Hvor i all verden blir det av Finn ? Finner han ikke ballen ?

Espen: Typisk Finnemann ! Han har sikkert funnet noen å krangle med.

Sjur: (Reiser seg opp og speider i den retningen Finn gikk.)
Der ser jeg ham. Han prater med to voksne.

Andreas: Har han funnet ballen ?

Sjur: Ja, men en av de voksne har visst tatt den fra ham.

Espen: Typisk Finnemann ! Han vet jo ingenting om høflighet og har sikkert slengt drit og bannet så det har lyst rundt ham.

Eva: Enig !
(Hun reiser seg og ser i samme retning som Sjur.)
Men hvor skal han nå hen den tullingen ?

Sjur: Ikke bortover her i hvert fall.

Eva: Nei, han går bortover mot Fabio, Sergio og Liza, og uten ball ?

Sjur: Men med hanske.

Andreas: Hva ? Har han byttet ballen med keeperhansker ?

Eva: Det ser sånn ut, bortsett fra at han bare har fått en hanske.

Espen: Typisk Finnemann ! Alt han gjør blir tull og vas.

Andreas: Rop på ham, Sjur !

Sjur: Finny ! Finny ! Skulle ikke du hente ballen ?
(Men Finn reagerer ikke, han går i transe og er øye-

blikkelig framme ved de tre brasilianerne.)
Enten er han stokk døv eller så hører han ikke på meg.
Finny !

Eva: Nå er han rett bak Fabio, Sergio og Liza. De står og hører på noen som synger.

Andreas: Ok, bare la ham være. Jeg stikker bort til de to fyrene og får ballen. Den tilhører Forus og Gausel.

(Finn blir stående bak de tre fra Brasil. Han løfter armen sakte, sakte mot skulderen til Liza som ikke har merket at han har lurt seg innpå dem etter Hypnos befaling. Samtidig nærmer Andreas seg Hypno og Paulo. Han stopper brått da han hører hva Hypno sier.)

Hypno: Sånn ja, min dumme venn. Legg nå hansken pent og pyntelig på skulderen til pappeske- Liza. Kom igjen, opp med hånden, _ _ _ opp med hånden og risp henne litt i huden, _ _ _ bare bittelitt, _ _ _ kom nå, _ _ _ dreep !!

Andreas: HEI !
(De to skurkene skvetter rundt ved den kraftige lyden av stemmen til Andreas.)
Hva i all verden er det du sier at Finn skal gjøre ?
Drepe Liza ?
(Så skjønner han plutselig hva som foregår og peker på Paulo.)
Du må være Paulo !
(Og uten mer nøling tar han dem i nakken og klasker hodene deres sammen samtidig som han roper på Espen, Eva og Sjur :)
Espen ! Eva ! Sjur ! Stopp Finn ! Stopp Finn !
Grip armen, men pass dere for hansken !

(Og ingen av de tre fotballspillerne fra Forus og Gausel nøler et sekund. De stormer mot Finn, og mens Espen griper ham rundt håndleddet, holder Eva og Sjur Finn i hver sin fot.)

Espen: Beklager gamle venn, men du er visst blitt farlig.
(Espen stirrer på hansken med store øyne.)
Jøss for en stygg hanske !

(I det samme snur Fabio, Sergio og Liza seg og ser forskrekket på Finn og de andre.)

Fabio: Hva er det dere holder på med ?
(Men før han får svar ser Sergio at Andreas kommer slepende på Paulo. Hypno ligger i en bylt på gulvet, helt utslått av den harde skallen til Paulo.)

Sergio: Men, _ _ _men det er jo Paulo !

Andreas: Er det ? Ja, det var det jeg trodde, men jeg var ikke helt sikker, derfor ga jeg ham bare en liten dult med hodet til den snålingen der borte. Bare et lite knips altså !
(Andreas knipser med fingrene så det smeller. Det er

akkurat det som skal til for å få Finn ut av transen.)

Finn: (Ser seg rundt med store øyne.)
Hva leker dere ? Politi og røver ? Slipp meg, jeg er uskyldig !

Liza: Du aner ikke hvor rett du har.

Finn: Gjør jeg ikke ? (Så ser han hansken.)
Bæsj ! Den så ikke god ut . Hva gjør den og Espen på hånden min ?

Fabio: Det tror jeg at jeg vet. Det er nok best å ta den forsiktig av og ikke komme borti broddene. Kjenner jeg Paulo rett, er de dyppet i gift. Det kan vi forresten sjekke ganske kjapt. Risp Paulo litt på kinnet, Finn !

(Men da blir Paulo desperat og prøver å rive seg løs.)

Paulo: Nei, nei ! Hjelp ! Jeg vil ikke dø, jeg vil ikke dø !

Fabio: Nei, det vil du vel ikke, men i fengsel skal du i alle fall for resten av livet. Først i Stavanger og så i Brasil, for nå har vi vitner på hvor gal og morderisk du er !

Andreas: Det skal være visst! Avgårde med deg !

(Med det og en glad og fengende melodi, hopper og danser både gjestene fra Brasil og fotballspillerne fra blir ført bort.)